

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **L. P.**, zastoupené Mgr. Petrem Melicharem, advokátem Advokátní společnosti Pánek, Beránek, Melichar, v.o.s., se sídlem Fritzova 2, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy, č.j. MMJ/OD/11742/2011-12 ze dne 30. 8. 2011 o přestupku v dopravě, rozhodl na základě skutečností zjištěných v řízení provedeném podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, že žalobkyni uznal vinnou z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 20. 4. 2011 v 19:15 hod na pozemní komunikaci – silnice č. I./38 ve směru jízdy Havlíčkův Brod – Jihlava v k.o. Jihlava – Pávov, jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn. překročila nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 41 km/h, tedy o 30 km/h a více a podle ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 s odkazem na ust. § 7 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, jí uložil pokutu ve výši 3.000,- Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění

pozdějších předpisů, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, jí uložil povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalovaný rozhodl dne 19. 9. 2011, napadeným rozhodnutím č.j. KUJI 80911/2011, sp. zn. OOSČ 8343/2011 OOSC/222/DT, o odvolání žalobce proti rozhodnutí v řízení o přestupku žalobce tak, že k odvolání žalobce změnil výrok tak, že změnil výrok rozhodnutí tak, že text ve znění: „porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu...“ nahrazuje textem ve znění: „porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu...“ a ve zbylých částech napadené rozhodnutí potvrdil.

Vydáním obou shora uvedených rozhodnutí se žalobce cítí zkrácen na svém právu na rozhodnutí správního orgánu v duchu ust. § 2 odst. 1 a 4 a § 3 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Základní pochybení obou správních orgánů, které ve věci rozhodovaly, spočívá v nesprávné aplikaci ust. § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Žalobce má za to, že výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, je nezákonně získaným důkazem. Žalobce se neztotožňuje s názorem části odborné veřejnosti, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolu Policie ČR (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu).

Podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu ustanovení o maximální povolené rychlosti neplatí pro řidiče zpravodajských služeb a stanovených útvarů policie a stanovených útvarů celních orgánů, jen je-li to nezbytné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem. Ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu pak odkazuje na zvláštní právní předpisy, kdy za nezbytně nutné situace je třeba považovat takové situace, kdy je ohrožena bezpečnost státu, kdy hrozí nebezpečí teroristických útoků apod. Měření rychlosti sem však nepatří, neboť měřit rychlost může Policie ČR i jinak. Policisté v rozhodnou dobu prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, k čemuž není nezbytně nutné překračovat povolenou rychlost. I z hlediska proporcionality k měření rychlosti není nezbytně nutné, aby nijak označené policejní vozidlo bez výstražného znamení překračovalo nejvyšší povolenou rychlost, kdy se jednalo pouze o podezření ze spáchání přestupku a nikoliv trestného činu. Řidič předmětného policejního vozidla nebyl oprávněn překročit nejvyšší dovolenou rychlost při měření vozidla řízeného žalobcem a jeho dostižení bez použití výstražných světel modré barvy.

Na základě shora uvedených skutečností žalobce navrhoval, aby krajský soud dle ust. § 78 odst. 1, ve spojení s ust. § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řádu správní, dále jen s.ř.s.) rozhodnutí žalovaného správního orgánu vydaného dne 19. 9. 2011 zrušil, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaného dne 30. 8. 2011 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně požadovala pak také, aby byl žalovaný zavázán k úhradě nákladů řízení, které v souvislosti s tímto soudním sporem vznikly.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zejména odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal zejména na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č.j. 58 Ca 46/2009-37, zveřejněný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2880/2010, ve kterém je otázka rychlosti jízdy vozidla „měřících“ policistů řešena. S ohledem na uvedené je žalovaný přesvědčen, že žalobkyně nebyla zkrácena jeho postupem ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech a proto z výše uvedených důvodů navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Z připojených správních spisů bylo zjištěno, že 20. dubna 2011 sepsala Policie ČR, dálniční oddělení Velký Beranov Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, v němž uvedeno, že žalobkyně (řádně identifikována) se dopustila přestupku. Dne 20. 4. 2011 v 19:30 hod bylo hlídkou D527 předepsaným bezpečným způsobem zastaveno vozidlo tov. zn. ... r.z., které řídila řidička L. P. na silnici č. 1/38 ve směru na Jihlavu v k.o. Jihlava. Důvodem zastavení vozidla bylo to, že výše uvedené řidičce byla naměřena služebním zařízením PolCam rychlost 136 km/h, po odečtení tolerance byla výsledná rychlost 131 km/h. Na výše uvedené komunikaci je rychlostní limit 90 km/h. Vozidlo bylo zastaveno ve směru jízdy na Jihlavu, v k.o. Jihlava. Měřeno bylo v úseku km dálniční přivaděč ve směru jízdy na Jihlavu k.o. Jihlava. Řidička byla vyzvána k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla. To udělala. Kontrolou vozidla nebyly zjištěny žádné nedostatky. Bezpečnostní pásy u řidiče užity, platný dálniční kupón nalepen, odborné měření na přítomnost alkoholu v dechu provedeno přístrojem Dräger s výsledkem negativním. Následně bylo řidičce sděleno, čeho se dopustila. Byl jí řádně vysvětlen postup ve věci, řidička s naměřenou rychlostí nesouhlasila. Nelze tento přestupek vyřešit blokovou pokutou, tudíž bylo s řidičkou sepsáno oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Věc bude odeslána příslušnému správnímu orgánu, který ve věci rozhodne. Řidička L. P. je podezřelá z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Pokud jde o řidičku jež byla kontrolována, v kolonce vyjádření přestupce k okolnostem, které jsou jí kladeny za vinu, po přečtení oznámení uvádí: NESOUHLASÍM, pod tím je její podpis a podpis policisty, který Oznámení přestupku sepsal.

Dále se v tomto policejním spise nachází Oznámení přestupku z 23. 4. 2011, kdy dálniční oddělení Policie Velký Beranov oznamuje Magistrátu města Jihlavy spáchání přestupku ze strany L. P., kdy přestupkové jednání je popsáno.

Součástí spisu policie je i ověřovací list č. 238/10, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem K20 Kunovice, z něhož vyplývá, že rychlost jízdy žalobkyně byla

měřena silničním rychloměrem Polcam PC 2006 v. č. 1248 PL/2008, uvedeno, kdo ověření měřidla a kdy provedl (12. 11. 2010) s tím, že konec platnosti ověření je dne 11. 11. 2011.

Dále pak je v tomto spise založen výpis z karty řidiče, tedy žalobkyně, kdy aktuální stav hodnocení osoby je 0 bodů.

24. 5. 2011 Magistrát města Brna pod č.j. MMJ/OD/11742/2011-2 70652/2011/MMJ vydal příkaz o uložení sankce pokuty za přestupek, kterého se dopustila L. P. tím, že dne 20. 4. 2011 v 19:15 hod na pozemní komunikaci - silnice č. I/38 ve směru jízdy Havlíčkův Brod – Jihlava v k.o. Jihlava – Pávov, jako řidička motorového vozidel tov. zn. ..., reg. zn. překročila nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 41 km/h, tedy o 30 km/h a více. Svým jednáním řidička porušila ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a je uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích a podle ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích s odvoláním na § 13 odst. 2 zákona o přestupcích se jí ukládá pokuta ve výši 3.000,- Kč.

S tímto rozhodnutím žalobkyně nesouhlasila, podala proti němu odpor. Magistrát města Jihlavy pak nařídil ústní jednání o přestupku, ke kterému předvolal obviněnou z přestupku, včetně jejího právního zástupce a svědků – policistů nstržm. Lukáše Kalců a nstržm. Lenkou Kopuleťou.

Jmenovaná svědkyně se z důvodu zahraniční dovolené v uvedeném termínu z jednání omluvila.

U jednání svědek L. K., policista uvedl, že při výkonu služby byly s kolegyní pověřeni měřením dodržování nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici D1, protože spadají pod DO Velký Beranov, na přivaděči měří výjimečně. V daném případě k tomu došlo tím, že jeli pro benzín, pro který jezdívají na Krajské ředitelství Policie ČR v Jihlavě, kdy je při sjíždění minulo motorové vozidlo tov. zn. asi ..., jelo vysokou rychlostí směr jízdy Havlíčkův Brod – Jihlava, měřeno bylo na delší vzdálenost, ukončeno měření bylo na odbočce ke krematoriu. Zastavováno bylo předepsaným způsobem, a to maják a světelný signál STOP (přední), protože se policistům vozidlo nepodařilo v zatáčce předjet a následně po předjetí byl zapnut zadní světelný signál STOP a vozidlo bylo navedeno na bezpečné místo k zastavení. Následně došlo k řešení přestupku, v řidičce vozidla byla ztotožněna paní L. P. Ta s přestupkem souhlasila, tenkrát byla pokuta striktně 2.500,- Kč v blokovém řízení, osoba, která s ní jela s tímto nesouhlasila, byl to asi její manžel. Svědek jednal s paní L. P., bylo provedeno shlednutí videa, svědek začal vypisovat blok s tím, že finanční hotovost přebírá poté, až je blok vypsán a podepsán – oproti podpisu. Žena, tedy řidička, chtěla svědkovi tyto peníze dát, ale byla odkázána až oproti podpisu. Kolegyně provedla lustraci osoby, kdy bylo prokázáno, že přestupek lze projednat v blokovém řízení. Cca po 5-ti minutách přišla řidička, že s přestupkem nesouhlasí a žádala postoupení ke správnímu řízení.

Na dotaz oprávněné úřední osoby, kdo byl řidičem služebního vozidla a kdo ve vozidle policie ČR provádí měření, kolik osob jelo ve sledovaném vozidle a zda mohlo dojít k výměně řidiče ve sledovaném vozidle od započetí měření do zastavení vozidla, svědek uvedl, že řidičem byl on, měření provádí obvykle spolujezdec, v daném případě kolegyně Kopuleťá, která jela se svědkem v době měření. Paní L. P. byla řidič, vedle jel asi manžel jako spolujezdec a zda vzadu jely děti, to si již vzhledem k časovému odstupu nevybavuje. K výměně řidiče sledovaného vozidla nemohlo dojít. To už si svědek kontroluje s ohledem na skutečnost, že k těmto tvrzením dochází, případně si to nahrává i na zadní kameru, což v tomto případě asi ale nebylo. Ani po zastavení vozidla ani během jízdy při sledování nemohlo dojít k výměně řidiče, vozidlo neučinilo žádný podezřelý manévr, ani ve vozidle nedošlo k žádnému pohybu, který by nasvědčoval výměně řidiče během jízdy po dobu sledování.

V písemném vyjádření v návaznosti na ústní jednání o přestupku žalobkyně sdělila, že má za to, že výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, je nezákonně získaným důkazem. V neposlední řadě pak odkázala na to, že v průběhu prováděného dokazování nebylo jednoznačně prokázáno, že přestupku se dopustila obviněná. Uzavřela, že má za to, že jednak výsledek měřený získaný uvedeným způsobem nelze v tomto řízení pro nezákonnost jeho získání použít a navíc není jednoznačně prokázáno, že přestupku se dopustila obviněná.

Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy dne 30. 8. 2011 pod č.j. MMJ/OD/11742/2011-12 113181/2011/MMJ vydal rozhodnutí, v němž uznal žalobkyni vinnou z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 20. 4. 2011 v 19:15 hod na pozemní komunikaci – silnice č. I/38 ve směru jízdy Havlíčkův Brod – Jihlava, k.o. Jihlava – Pávov jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn. překročila žalobkyně nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 41 km/h, tedy o 30 km/h a více a proto se jí podle ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 7. 2011, s odkazem na ust. § 7 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ukládá pokuta ve výši 3.000,- Kč a dále byla zavázána k povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že po posouzení všech důkazních prostředků došel správní orgán v závěru, že přestupek je z obsahu záznamů o přestupku včetně dokumentace ze silničního rychloměru POLCAM PC 2006, v. č. 1248 PL/2008, následnou identifikací řidiče vozidla tov. zn., reg. zn. příslušníky Policie ČR a výpovědí svědka L. K. spolehlivě prokázán a obviněná svým jednáním porušila ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 Kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h, a tím naplnila skutkovou podstatu přestupku

proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, který stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li pro pachatele příznivější.

V odůvodnění pak dále uvedeno, že k obhajobě obviněné správní orgán I. stupně uvádí:

- rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č.j. 58 Ca 46/2009-37 zveřejněným pod č. 2080 ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 7/2010, bylo jednoznačně judikováno, že výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem,
- skutečnost, že umístění výstražných světelných zařízení v policejním vozidle, kterým byla rychlost měřena, dle obviněné, nesplňuje požadavky ust. § 24 vyhl. č. 341/2002 Sb., je pro posouzení skutkového stavu zcela irelevantní, proto v tomto směru není potřeba provádět žádné další dokazování,
- v oznámení přestupku sepsaném na místě samém obviněná skutečnost, že řídila vozidlo, nepopřela. Dále správní orgán I. stupně vyhodnotil záznam na CD, který zachycuje období dne 20. 4. 2011 od 19:14:47 do 19:16:44, tedy 1 minutu, 57 vteřin a považuje možnost výměny řidiče v tomto časovém úseku v krátkých okamžicích v době, kdy vozidlo řízené obviněnou není na záznamu zachyceno, ale bylo po celou dobu jízdy vozidlem Policie ČR sledováno, za vyloučené. Současně tuto možnost vyloučil ve své výpovědi i svědek K.

V provedeném důkazním řízení správní orgán I. stupně vyhodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a jelikož ve svém hodnocení důkazů nespátřuje rozpory se zásadami logiky, tak z předložených důkazů má za zcela prokázané, že k protiprávnímu jednání ze strany obviněné došlo.

V podaném odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně opět poukázala na to, že výsledek měření vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti, muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, je nezákonně získaným důkazem. Neztotožnila se s názorem části odborné veřejnosti, mimo jiné s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010 č.j. 58 Ca 46/2009-37, zveřejněným pod č. 2080 ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 7/2010. Dle jejího přesvědčení nelze

shora uvedené ustanovení na tento případ aplikovat. Navrhovala, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení o přestupku zastavil.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 9. 2011 změnil napadené rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 1 správního řádu tak, že mění výrok napadeného rozhodnutí tak, že text ve znění: „...porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu...“ nahrazuje textem ve znění „...porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu...“ a ve zbylých částech napadené rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje. V odůvodnění konstatoval, proč vzal skutkový stav, tak jak byl zjištěn orgánem I. stupně za náležitě zjištěný a správný a konstatoval, že s ohledem na odvolací námitku žalobkyně, že ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu umožňuje překročit řidiči policejního vozidla nejvyšší dovolenou rychlost při současném splnění několika podmínek. Musí se jednat o řidiče patřícího do útvaru policie, který byl pro tyto účely stanoven ministrem vnitra, a překročení nejvyšší dovolené rychlosti je nezbytné k plnění úkolu stanovených zvláštním právním předpisem; řidič má navíc v takovém případě povinnost dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Nařízením ministra vnitra č. 80/2001, na které ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu nepřímě odkazuje, byly jako útvary Policie ČR, pro jejichž řidiče neplatí rychlostní limity stanovené v ust. § 18 odst. 3, 4 a 8 o silničním provozu, stanoveny Policejní prezidium, útvary policie s působností na celém území ČR a útvary z územně vymezenou působností. V podstatě se tak jedná o veškeré útvary Policie ČR a řidiči služebních vozidel těchto útvarů mohou při splnění dalších podmínek překročit nejvyšší dovolenou rychlost. Ust. § 124 odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), jsou policii svěřeny úkoly v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, mezi které patří i kontrola dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Policie ČR disponuje pro měření rychlosti jak stacionárními rychloměry, tak rychloměry mobilními, přičemž žádný právní předpis neukládá používat jen některý z možných druhů měřicího zařízení. Volba měřicího zařízení většinou vychází z povahy místa, kde má měření probíhat, a dalších okolností. Způsob měření rychlosti, kterým byla změřena rychlost vozidla řízeného obviněnou, tedy prostřednictvím technického prostředku zabudovaného ve služebním vozidle policie, jehož systém pracuje na principu srovnání rychlosti, odpovídá platné legislativě a obdobným způsobem dochází k měření rychlosti i ve většině okolních států. Je nesporné, že řidič policejního vozidla je nucen při takovém druhu měření překročit nejvyšší dovolenou rychlost ve stejné míře (nebo při dojíždění a zastavování vozidla dokonce vyšší) jako řidič měřeného vozidla, jde však o nezbytný prvek dozoru nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Tvrzení obviněné, že za nezbytně nutnou situaci, při které může řidič služebního vozidla policie překročit nejvyšší dovolenou rychlost, lze považovat pouze takovou situaci, kdy je ohrožena bezpečnost státu nebo při hrozbě teroristických útoků, je nepřipustným způsobem zužující a nemá v ničem oporu. Je taktéž zapotřebí poukázat na konkrétní okolnosti přestupku, kdy svědek L. K. mimo jiné vypověděl, že měření rychlosti provádějí většinou na dálnici D1, nicméně předmětnou dobu jeli pro benzín na Krajské ředitelství policie do Jihlavy, přičemž je předjelo rychle jedoucí vozidlo Za daných okolností tak byl policista (řidič policejního vozidla) povinen provést úkon v rámci své pravomoci, aby dalšímu porušování právních předpisů a ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zabránil a přestupek pachatele za pomoci důkazních prostředků projednal, popř. zadokumentoval a předal k vyřízení příslušnému

správnímu orgánu. Využil k tomu jediného možného prostředku, který měl v danou chvíli k dispozici, tedy služebního vozidla vybaveného technickým zařízením pro měření rychlosti. Jiné efektivní opatření za daných okolností nepřicházelo ani v úvahu. Nelze tak než konstatovat, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti řidičem služebního vozidla Policie ČR bylo nezbytné k plnění služebních úkolů.

Dále uvedeno, že odvolací orgán má za to, že řidič policejního vozidla dostatečně dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo pouze krátkodobé a z pořízeného videozáznamu vyplývá, že k ohrožení jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích policejním vozidlem nedošlo.

Namítané porušení proporcionality taktéž nemá žádné reálné opodstatnění. Není jakýkoliv důvod rozlišovat, zda svého práva policista využil při podezření ze spáchání přestupku nebo trestného činu. Společensky nebezpečné jsou oba druhy deliktů (buť v různé míře). Nad to je nezbytné zdůraznit, že podmínky přiměřenosti postupu policisty jsou upraveny v ust. § 11 zákona o policii ČR a jednání policisty bylo v daném případě plně v souladu s těmito zákonnými podmínkami.

Z výše uvedeného tak vyplývá jediný možný závěr o tom, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti řidičem služebního vozidla policie, ke kterému došlo při měření rychlosti vozidla řízeného obviněnou, bylo plně v souladu s ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu a pořízený důkazní prostředek tak byl získán v souladu s právními předpisy.

Ze skutkového hlediska je přestupek obviněné jednoznačně prokázán. Obviněná byla při překročení nejvyšší dovolené rychlosti přistižena hlídkou policie, která rychlost naměřila certifikovaným rychloměrem. Správní orgán I. stupně řádně zohlednil možnou odchylku měřicího zařízení a v návaznosti na to protiprávní jednání obviněné správně kvalifikoval jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích. Na základě provedení dokazování tak obviněnou uznal vinnou z tohoto přestupku a uložil ji sankce podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích.

Dále uvedl, že pokud došlo ke změně výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo to pouze proto, že zde bylo nesprávně uvedeno, že obviněná svým jednáním porušila ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když toto ustanovení upravuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci, nikoliv mimo obec, kde se obviněná svého protiprávního jednání dopustila. Jelikož formulace sděleného obvinění tuto chybu neobsahuje, popis skutku ve výroku napadeného rozhodnutí je jinak správný a v odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně správně odkázal na porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, má odvolací orgán za to, že se jedná o formální chybu v psaní, kterou proto napravit postupem podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Žaloba žalobkyně důvodná není. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav věci a také tento správně právně posoudily.

Žalobkyně nenamítala, že z její strany by nedošlo k překročení rychlosti a že by rychlost její jízdy nebyla taková, jak policisté naměřili popsaným měřicím zařízením. Její jedinou námitkou bylo to, že výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěný v policejním vozidle, které z důvodu změření uvedené rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, je důkazem získaným nezákonně a nelze ho proto použít.

Toto stanovisko však nezaujímá Krajský soud v Brně. Zcela se ztotožňuje se závěry uvedenými v rozhodnutí správních orgánů a odkazuje v tomto směru na velmi podrobné zdůvodnění uvedené v rozhodnutí žalovaného ohledně výsledku měření rychlosti vozidla žalobkyně a způsobu jakým byl získán, když důkaz zcela jednoznačně pokládá žalovaný za zákonný. S tím se tedy ztotožňuje i Krajský soud v Brně, neboť se zcela ztotožňuje, jak uvedl, s odůvodněním rozhodnutí žalovaného a na toto odůvodnění zcela odkazuje, když má za to, že není třeba ho již opakovat. Policisté při měření rychlosti vozidla žalobkyně způsobem, který je popsán, a je shodný s tím, co uvádí žalobkyně, slyšený svědek – policista i správní orgány ve svém rozhodnutí. Krajský soud v Brně, souhlasí s tím, že uvedená otázka byla již řešena nejvyšším správním soudem na tento judikát odkazuje:

„Výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu). Není přitom ani nezbytné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnuto zvláštní výstražná světla modré barvy, neboť § 18 odst. 9 cit. zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světél užívat, v poměru speciality (podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č.j. 58 Ca 46/2009-37).

Je tedy zřejmé, že se jednalo o důkaz zákonný, ničím nebylo zpochybněno, že žalobkyně by se přestupkového jednání nedopustila, naměřenou rychlost nezpochybnila, proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány, žalovanému správnímu orgánu kromě běžné úřednické činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová